

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА

II

РЕДАКТИРАТЪ:
ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ
Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ
ПИЛИГРИМЪ

Одобрень и препоръченъ отъ Министерството
на Народното Просвѣщение съ окръжно
№ 19263 отъ 16 юний 1933 год.
Броятъ 2 лева

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв.
ПОЛУГОДИШЕНЪ . . . 30 лв.
Адресъ на редакцията
ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ

БРОЙ

20

Гушерътъ и таралежътъ

— Хей, нещастнико, нима не виждашъ, че гърбътъ ти е обсипанъ сѣтрѣне, — извика зелениятъ гушеръ и се закикоти така силно, че отъ задоволение тънката му опашка се завъртѣ въ въздуха и следъ това плѣсна въ горещия пѣськъ.

Таралежътъ дочу подигравката. Обърна се и видѣ гушера, който препичаше тѣлото си на слънце. Следъ това издигна малката си остра мундука и го погледна.

— Тръне, тръне! — викаше гушерътъ: — Сигурно си се валялъ въ нѣкое търнище.

— Не те разбирамъ, приятелю. Ела по-близо и ми обясни! — рече таралежътъ най-сериозно. Гушерътъ си помисли, че има нѣкой глупакъ предъ себе си и му каза:

— Гърбътъ ти е пълень съ толкова много тръне. Приличашъ по-скоро на игленикъ, отколкото на животното.

— Тогава бжди добъръ и ми очисти иглитѣ. Азъ съмъ вече старъ и не виждамъ добре. За такова добро дѣло ще ти бжда вѣчно благодаренъ.

Гушерътъ бързо се намѣри близо до таралежа. Изведнажъ той усѣти стотици игли по тѣлото си и се сви отъ болка. Опитва се да се освободи, но невъзможно.

— Охъ, охъ! — записка гушерътъ. — Азъ искахъ добро да ти сторя, а ти ме бодешъ тъй безмилостно. Нима такава е благодарността ти?

— Е, малки пресмѣхулко! Ти мислишъ, че азъ съмъ толкова глупавъ, че ще нося цѣла кола съ игли за хорско удоволствие. Това сж игли само за моитѣ неприятели. Азъ мога да унищожа и да убия най-страшнитѣ и отровни змии.

Като каза това, таралежътъ извади своитѣ бодли отъ тѣлото на гушера и се изтърколи по-далече отъ него.

Глутница вълци

— Ти не си лошо животинче, но като всички слаби и немощни създания, бързо се забравяшъ. Бжди отъ сега нататъкъ предпазливъ въ думи-

тъ си и не се закачай съ ония, които могатъ зле да ти отвѣрнатъ.

Като каза тия думи, таралежътъ се обърна къмъ гушера, но той бѣ-

Споръ между камилата и свинята

(Индийска басня)

Единъ денъ се срещнали свинята и камилата. Започнали да разговарятъ за всичко и най-после станало дума, кое е по-добре за животнитѣ — да сж малки или да сж голѣми. Свинята доказвала, че е по-добре да бжде малка, а камилата обратното.

— Ако докажешъ това, което твърдишъ, — казала камилата на свинята, — ще ти дамъ гърбицата си.

— Ха-ха-ха, — засмѣла се свинята. — Азъ пъкъ ще ти дамъ зурлата си, ако докажешъ, че си права.

Тогава камилата започнала:

— Веднажъ вървѣхъ по пѣтя и видѣхъ въ една градина чудно хубави плодове. Градината бѣше съ стена и ако бѣхъ малка, нѣ бихъ могла нищо да сторя, а азъ се навехъ презъ стената и изгризахъ всичко, ксето бѣше предъ мене. Видѣ ли сега, че съмъ въ правото си?!

— А, това е нищо, — отвѣрна свинята. — Азъ сжщо така минавахъ покрай една градина, която пакъ бѣше обградена съ висока ограда. Но тукъ ти не би могла нищо да сторишъ съ своята височина. Градината имаше една малка вратичка, която бѣше затворена съ дѣска. Азъ мушнахъ съ зурлата дѣската и влѣзохъ вътре. Какво ще кажешъ на това? отвѣрнала свинята.

— Точно така, — отговорила камилата: ти имашъ зурла, азъ гърбица. Добре е и за малкитѣ и за голѣмитѣ. Разбери, че отъ нашия споръ нищо не излѣзе.

Така свинята си останала съ зурла, а камилата съ гърбица.

ще се скрилъ вече въ една дупка между камѣнацитѣ.

Смисълътъ на тая басня е ясенъ. Задържайте си езика, защото го чака остра игла.

Превелъ: Пилигримъ

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Лжчи на голѣми снопове нахлуваха въ стаята, кждето спѣха Янъ Бибиянъ и Калчо и я изпълниха съ свѣтлина. Янъ Бибиянъ се пробуди и скокна бързо.

— Калчо, ставай! — викна той на другаря си, който, опънатъ върху леглото, още спѣше.

Калчо трепна, отвори очи и се пробуди.

— Сънувахъ земята, — каза той.

— Трѣбва да пратимъ съобщения, — рече Янъ Бибиянъ. — Вчера бѣхъ толкова заети, че забравихме. А тамъ кой знае какво се тревожатъ.

Двамата приятели набързо се приготвиха и излѣзоха. На входа ги чакаше водачътъ. Тѣ слѣзоха при „Свѣтлавица“ и Янъ Бибиянъ предаде по радиото всичко, какво бѣше се случило миналия день. На края прибави:

— Тукъ има изобилие отъ злато, скъпоценни камѣни и скъпи метали.

Последнитѣ думи на Янъ Бибиянъ за единъ мигъ обхванаха свѣта:

— Злато, злато! Луната цѣлата отъ злато! — се носѣше отъ уста на уста.

Всички забравиха чудния подвигъ на Янъ Бибиянъ. За него вече не се говорѣше. Една дума гърмѣше навсѣкжде, една дума се споменавахе и по най-затѣнтенитѣ кѣтчета на земята, кждето живѣеше човѣкътъ.

— Злато, злато, злато!..

Жадното за злато човѣчество никога не бѣ изпитвало по-силна тревога, по-висока треска. Хиляди човѣшки очи се отправяха, жадни за злато, къмъ далечната луна и я гледаха алчно.

Какъ имъ се искаше на хората да я свалятъ, да я разтрошатъ, да я стопятъ, да изтеглятъ всичкото злато отъ тая ненуждна сплътница на земята, която носи толкова далечъ отъ нея своето неоченимо съкровище.

Набързо се основзха хиляди акционерни дружества съ милиони капиталитѣ за експлатиране на новитѣ златни находки.

Само Иа, Лианъ и стариятъ капитанъ бѣха спокойни, усмихваха се снизходително къмъ тая страшна лакомия на хората за злато и мислѣха за своя Янъ Бибиянъ и Калчо.

Тѣхъ ги радваше известието, че сж живи и здрави.

Като предадоха известията си до земята, Янъ Бибиянъ обясни на водача, че искатъ да се разходятъ изъ тѣхната страна.

Водачътъ бѣше на тѣхно разположение. Той имъ обясни, че може да ги разведе само изъ държавата на Яга и че въ другитѣ съседни държави не пускатъ никого.

— Не може ли да се вземе нѣкакво разрешение за обиколка на цѣлата луна? — каза Янъ Бибиянъ.

— Не може. Тукъ всѣки живѣе въ своята държава и никой не може да прѣстѣпи нейнитѣ граници. Който ги прѣстѣпи, бива веднага убиванъ. Хората отъ всѣка една държава носятъ наметала съ отдѣленъ цвѣтъ, по това се познаватъ. На луната има само четири държави: червена, жълта, синя и зелена. Ние сме червената.

Като каза това, водачътъ показа червеното си наметало, а следъ това извади отъ нѣкакъвъ вързопъ още две такива и ги подаде на Янъ Бибиянъ и на Калчо.

Водачътъ се викаше Магу.

Магу обясни сжщо, че тия наметала иматъ свойство да пазятъ тѣлото отъ силната свѣтлина и отъ горещитѣ слънчеви лжчи и разхлаждатъ.

Янъ Бибиянъ и Калчо наметнаха мантиитѣ върху плещитѣ си. Действително, тѣ веднага усѣтиха, че лжчитѣ на слънцето, което бѣше се извисило доста високо, не парятъ така силно и че тѣлото се чувствува разхладено подъ тѣхъ.

Тѣ обясниха на Магу, че е добре да иматъ и върху главата си нѣкаква шапка отъ сжщата материя.

Магу изпрати нѣкжде двама войници, които скоро се върнаха, като носѣха нѣкакъвъ червенъ платъ, навитъ като на луретка върху една златна прѣчка.

Тѣ откъснаха отъ тоя платъ по едно голѣмо парче и го дадоха на гоститѣ.

Янъ Бибиянъ и Калчо завиха гла-

витѣ си като съ чалми.

Магу ги гледаше весело и съ смѣхъ имъ обясни, че тѣхнитѣ глави не могатъ да се увиятъ така, защото имъ прѣчатъ пипалата. Отъ друга страна, тѣ не усѣщатъ горещината на главитѣ си, защото подъ черупкитѣ, които ги покриватъ, имало нѣкаква течност, която ги предпазва.

Следъ това двамата войници доведоха нѣколко хвърчащи магарета. Като ги възседнаха, петимата се вдигнаха и полетѣха. Магу вървѣше напредъ, следъ него Янъ Бибиянъ и Калчо, а задъ тѣхъ двамата войници.

Тая летяща конница се издигна надъ конусообразнитѣ върхове, въ подножието на които се намираше чудниятъ градъ и се отправиха къмъ планинитѣ.

Янъ Бибиянъ и Калчо караха полета и презъ всичкото време наблюдаваха повърхността на луната. Следъ като минаха надъ града тѣ прелетѣха една широка равнина, постлана съ блестящи камѣни, следъ това подъ тѣхъ се откри една грамадна и бездѣнна дупка, краищата на която бѣха издигнати и назжбени. Това бѣше грамаденъ кратеръ. Изъ неговата зинала уста лѣхаше хладъ, защото слънчевитѣ лжчи никогане бѣха прониквали въ дълбочинитѣ му.

Около него, на различно разстояние, се намираха прѣснати множество такива малки кратери. Между тѣхъ се виждаха да вървятъ насамъ-натакъ жители на луната.

Като изминаха кратеритѣ, вода-